

ECOUL HANGULUI

ANUL II, NR. 6

Director: LILIANA PÎNTEA

VRAJA PRIMEI IUBIRI

Lin se-ndoaie nuci-n vânt,
Luna de pe deal zâmbește,
Eu fug pe câmp și-ntr-una cânt,
Căci fața lunii mă vrăjește.

Prin aer câte-o găză zboară,
Prin gând trec doruri care dor.
Aceași feerie-n orice seară
Trăiesc ca-n Țara Viselor.

Alerg prin crânguri ne-ncetat,
Din munți răsun-un glas de bucium.
Un regiment de greieri stau la sfat,
Iar eu în inimă, mă zbucium.

Pe cine oare port în gând ?
Mă-ntreb și nu pot să-mi răspund.
Din flori, petale rup pe rând,
Să aflu taina care mi-o ascund.

Cu pasul lin noaptea coboară ;
lat-o, a ajuns în prag !
Din crâng vin umbre care mă-nfioară,
Iar gându-mi zboară spre cel drag.

* * *

A nopții pace s-a lăsat,
Învăluind întreaga fire,
Doar sufletu-mi e zbuciumat...
Vrăjit de prima sa iubire.

Profesor, Mihai Doroftei

ECOUL HANGULUI

Revistă culturală și de istorie,
2011
Anul II, numărul 6

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

Toate materialele publicate în această revistă sunt protejate potrivit Legii nr. 8/1996, actualizată, privind dreptul de autor și drepturile conexe.

Potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate aparține autorilor.

ARIPI SPRE LUMINĂ

„Păstrează numele lui Hristos în inimă, teme-te să nu-l pierzi, cu El pacea îți va sălăslui în inimă. Dacă îl vei pierde, îți va fi greu să o iei de la început, strădania de a aceasta plângând cu amar. Ține-te de Hristos cu toată puterea, însușește-ți-L, nu pierde sfânta îndrăznire în fața Lui.”

„Tot ceea ce înseamnă fericirea sufletului, adică ceea ce reprezintă adevărata viață, pacea și bucuria sufletului, vine de la Dumnezeu. Am simțit-o din experiență. Îmi spune inima. Tu, Duhule Sfânt, ești comoara fericirilor.”

„Fă-ți timp să te întrebi mai des: cărei înțelepciuni datorezi alcătuirea perfectă a corpului tău; ce îl ține constant în viață și îl direcționează? Cine a statornicit legile intelectului care se manifestă până astăzi la toți oamenii? Cine a scris în inimile oamenilor legea conștiinței, cea care lucrează în noi pentru răsplătirea binelui și osândirea răului? Dumnezeule Atotputernic, Preînțelept și Atotbun! Tu ții mereu mâna Ta ocrotitoare asupra mea, păcătosul, și nu există clipă în care bunătatea Ta să mă fi părăsit! Fă-mă să-Ți pot săruta mereu, cu credință, dreapta Ta. De ce ar trebui oare să caut undeva departe semnele bunătății, înțelepciunii și atotputerniciei Tale? Mă bucur nespus că le pot găsi, mai evident ca oriunde, în mine însumi. Eu sunt un miracol al bunătății lui Dumnezeu, al înțelepciunii și atotputerniciei Sale. Eu cuprind în mine un întreg univers. Sufletul meu este o expresie a lumii nevăzute:”

„Când ți se va apleca inima spre gânduri viclene și când vicleanul va începe să-i dea târcoale, ca să o cucerească, pentru a o face să se clinească de pe temelia credinței, atunci spune-ți în sinea ta: știu cât sunt de sărac cu sufletul și că fără credință nimic nu înseamnă; spune-ți: sunt atât de fără putere, încât nu trăiesc decât prin numele lui Hristos, prin El îmi aflu liniștea, prin El mă învelesc, prin El împart cu inima; fără de El sunt mort cu sufletul, mă cuprinde neliniștea, inima mi se frânge; fără Crucea Domnului aș fi căzut de mult jertfă celei mai cumplite amărăciuni și deznădejdi. Hristos mă ține în viață. El este crucea și liniștea mea.”

„Datu-nea Dumnezeu din bunătatea Sa, deși nu ne-am arătat vrednici de ea, să vedem soarele și să ne bucurăm de razele lui. Lumina soarelui să-ți fie chezașie, dar mai cu seamă lumina lină a Sfintei slave a Tatălui Ceresc, Fiului Său Unul Născut, cea care ne-a fost dată nouă, și Duhul dragostei dat inimilor noastre.”

„Dumnezeu ne ține pe pământ pentru ca dragostea față de el și de aproapele nostru să ne cuprindă inima; aceasta așteaptă Domnul de la noi. Prin dragoste, lumea este chemată să dăinuiască.” (Sfântul Ioan de Kronstadt)

Hangani consacrați

Judecătorul GHEORGHE MOROȘANU

Curriculum vitae

Născut la 21.03.1953, în comuna Hangu, județul Neamț, din părinți munteni. Tatăl, originar din Maramureș, a fost plutaș pe Bistrița; era un băutor fruntaș și cam violent; mama, o intelectuală cu patru clase, care întotdeauna a citit mai mult ca mine. De la mama am preluat cinstea, generozitatea și disponibilitatea extremă față de toți oamenii (chiar inamici) cumițenia în viața socială și spiritul literar; de la tata, violența, tot extremă, dar numai în probleme de principii și în lupta de idei.

Strămutat cu casa și familia la Piatra Neamț, în 1959, în vederea construirii

hidrocentralei de la Bicaz.

Liceul „Petru Rareș” din Piatra Neamț, 1972 (prima perioadă memorabilă);

Serviciul militar, octombrie 1972 – februarie 1974 – primul șoc.

Multiple meserii manuale: operator chimist a CFS Săvinești, fierar-betonist la șantierul Metrou București, șofer la transporturi forestiere – UMTCF, Piatra Neamț. Acestea fiind practicate „cu carte de muncă”, în particular am exersat și altele: fotograf, croitor, dactilograf (actualmente PC).

Am parcurs țara pe bicicletă; și acum pedalez zilnic.

După „universitățile” vieții, la 28 de ani am început studiile juridice – Facultatea de Drept a Universității București, cursuri de zi (1981 – 1985).

Am lucrat ca jurist timp de 4 ani în fosta agricultură cooperatistă – UJCAP, Suceava și Neamț, apoi alți câțiva ani la diverse firme mari și mici.

După revoluție, scurtă perioadă jurnalist activ la ziarul „Ceahlăul” – Piatra Neamț.

Între 1991 – 1993, perioadă de semi-șomaj, în care am practicat taximetrie (există câteva scrieri numite **taxi P**) și ceva jurnalistică privată: **micBOSS**, săptămânal, vreo 20 de numere.

Din decembrie 1995 sunt judecător, inițial la Judecătoria Piatra Neamț, apoi la Judecătoria Bicaz, aproape de locul obârșiei mele. Este, din toate experiențele mele, cea mai frumoasă și mai tulburătoare meserie.

Sunt un tip „haios”: am fost reclamat la Ministerul Justiției pentru că stau cu picioarele pe birou și am mers cu bicicleta prin oraș, la bustul gol și cu șapca întoarsă. Am mai fost reclamat și că scriu la ziare.

Sunt sincer și slobod la gură până la extrem. Dar cine îmi interceptează convorbirile, pierde timpul, pentru că nu am făcut niciodată o convenție mafiotă cu nimeni.

Hangani consacrați

Dintotdeauna mi-a plăcut să citesc și să scriu. În clasa întâi, la prima întrebare „Ce vrei să devii în viață?”, pusă de învățătoare, am răspuns fără ezitare: „Scriitor”.

Încă nu am devenit oficial scriitor, dar m-am străduit, după cum urmează:

În timpul studiilor (1982) am debutat cu proză la fostul SLAST, promovat cu mare entuziasm de către Alex. Ștefănescu, (Sărut-mâna, nașule.). Ulterior am colaborat la publicațiile centrale conduse de Ion Cristoiu și Cornel Nistorescu.

Am debutat în volum, nu cu proză, ci cu Patronul și Juristul, carte care a cunoscut un frumos succes – două ediții a câte 10.000 ex. la Editura Rentrop and Straton, a treia, pe plan local, la Piatra Neamț. E o carte tehnică juridică, dar în care nu m-am putut abține să nu strecur și ceva proză.

Am definitivat un volum de proză scurtă, un jurnal de armată, o carte semi-autobiografică – Metroul fără Ceaușescu (bilingvă: română-franceză) și trei volume de însemnări despre ultima și cea mai dragă profesie a mea, parțial apărute în presa centrală și locală: Judecător de serviciu (1), Judecător de serviciu (2), Dacă aș fi ministrul justiției. Mai sunt și altele: un scenariu inspirat din tema metroului, un roman despre corupția în justiție (mereu în lucru), alte începuturi de proiecte.

Alte lucrări juridice:

- Patronii și organele constatatoare (ale contravențiilor).
- Legile pământului - între mafie și indolență, carte care sunt sigur, ar îmbogăți un editor, vânzându-se numai prin titlu și importanța tematicii la nivel național.
- Le litige commercial international – du contract a l'exequatur (în franceză sau bilingvă), lucrare de diplomă a unui curs de drept comercial internațional, urmat la București, cu profesori de la Sorbona.

O mulțime de alte proiecte care vor alcătui împreună cu cele de „ai sus și de mai jos”, **Fabrica cu cărți GM**.

Cea mai mare și mai importantă carte juridică este o lucrare imensă de enciclopedia legislației, numită «**Lex index**» „**Mica Europă**”, la care lucrez de zece ani și din care am finalizat recent Mișcarea legilor, partea referitoare la toate modificările, completările și abrogările din sistemul nostru legislativ. Întreaga lucrare o actualizez zilnic, din fiecare Monitor Oficial adus de la poștă, și, pe lângă editarea în sistem carte, se pretează foarte bine la difuzarea pe dischetă sau CD.

Mențiune specială: membru fondator **Societatea pentru justiție – Sojust (Grupul de la Lăpușna)**. Sper că ați auzit despre ea, dacă nu, veți auzi.

Maxima preferată:

Decât filosof răpciugos, mai bine măgar sănătos.

Am avut o experiență franceză care mi-a schimbat viața și concepția despre viață. Am multe relații cu persoane de o bună calitate intelectuală,

Hangani consacrați

mai ales din zona Strasbourg, dar și din toată Franța, relații pentru valorificarea cărora am constituit Asociația Mica Europă. Am făcut trei numere din publicația bilingvă **Mica Europă/ La Petit Europe**, întreruptă la terminarea fondurilor. O voi relua curând, pe un site Internet.

Evident, franceza fluent, scris, citit, vorbit.

Și o primă carte pe chestia asta: **10 jours en Alsace: Strasbourg, Erstein, Rieqwahr.**

Deocamdată nu am voie să fac politică, dar dacă aș avea voie, aș face o combinație între liberalism și social-democrație: ideile de bază ar fi libertatea deplină de opinie și inițiativă, combinată cu o grijă extremă față de cei oproșiți, inclusiv față de cei mai „răi”, care, în opinia unora, nu merită această grijă: cerșetori, handicapați, alcoolici, oameni și câini vagabonzi. Etc..Sunt un om cu mari disponibilități pentru viața socială și de colectiv, pentru lucrul în echipă. Cu mine se negociază ușor și se iau hotărâri operative. Cel mai mult urăsc meschinăria și promovarea cu obstinație, a interesului personal, în dauna altora.

Handicapuri: nu știu să înot, nu strălucesc în organizare personală și punctualitate, mi-e frică să zbor cu avionul. Împătimit al computerului, nu ca scop, ci ca mijloc: când voi putea, tot ce-mi aparține va fi într-un laptop dotat cu de toate și legat multiplu, cu toată lumea. Eventual, într-o mașină-birou cu care să merg peste tot, lucrând în orice condiții. Sunt un mare cultivator al prieteniei. Enumăr trei prieteni: **Flavius Baias**, prietenul cel mai mare, total, la nevoie singurul, **Dr. Dan-Vlad Filimon**, cel care mă învață de toate și îmi dă răspuns la toate, **Ghiță Hibovschi**, literar, spiritual, mare valoare.

Am în proiect un **Muzeu al prieteniei**, într-o casă memorială pe care veau să mi-o pregătesc singur (la Hangu) și în care, un timp, voi fi exponat viu. Nu uita!

Când va fi să nu mai fiu, vreau să mi se scufunde urna cu cenușă în mijlocul lacului Bicz, în acordurile Bolero-ului de Ravel.

Februarie 2008

Gheorghe Moroșanu

Micii scriitori

PRIMAVARA

Prin codru, în cele mai nedeslușite frunzișuri din ghemul de aur se rupe un țurture cald. Sclipește și arde. Sub a lui înfățișare, singurul semn de viață îl dă un clopoțel alb. Prins de o bobită verde – un ghiocel, iar straja întunericului îl are în pază. Un vânt nesigur și poticnit adie în auzul melodic al privighetorilor. Deși puterea gândului și a imaginației depășește puterea realului, totuși mâinile de lumină și căldură mângâie pământul și ușoara lor atingere îl înverzește și îi dă divinitate.

Dar scopul pentru care pășeam în grădină era cel de a citi, dintr-o carte magică și nu spun magică deoarece așa mi se părea mie, ci pentru că urma să creeze o unică legendă: cea a mărtisorului Două fire unul alb și unul roșu căzuseră în neștire pe pământ. Și se împletiseră înimaginabil. Atâtea povești își căutau loc în gândurile mele încât uitasem de cea care poartă cel mai încăpător, mai frumos și mai sigur loc din lume în adâncul sufletului ei – mama. Uitasem de ziua ei, de mărtisor. Te iubesc, mama!

LETIȚIA ASAVEI

UN GÂND ÎNĂLȚAT PENTRU CEI CĂZUȚI LA „CURMĂTURA”, PE CEHLĂU

Cea de a doua conflagrație mondială a săpat urme adânci în sufletele românilor care au luptat pe front și au supraviețuit, dar și asupra celor rămași acasă. Dumitru Luca, fost primar al Comunei Ceahlău, era copil când, în anul 1944, armata rusă a dat piept cu armata germană, la „Curmătura” pe masivul Ceahlău. „Lupta s-a dat corp la corp apoi s-a trecut la armamentul din dotare, automate și puști mitraliere. Au murit peste o sută de soldați. Câteva zile sătenii au stat deoparte. După care au îngropat o parte din morți. O parte din cadavre au fost mâncate de animalele sălbatice.” Mi-a povestit colegul meu Dumitru Luca, peste care anii au trecut fără să-și lase amprenta. Deși copil, a înțeles tragedia care s-a petrecut pe muntele Ceahlău și ani la rând l-a măcinat gândul că acei soldați nemți și ruși, au murit fără ca măcar cineva să le fi înălțat o cruce. Așa a luat decizia de a înălța o troiță pe locul unde s-au jertfit atâtea suflete. În data de 1 august 2009 s-a înălțat acolo, „La morminte”, o cruce trainică de fier, pe care este montată o placă din marmură, în amintirea soldaților nemți și ruși. Fostul învățător a suportat toate costurile acestei troițe, iar la urcarea și la instalarea ei a fost ajutat de alți doi pensionari – Vasian Șchiopu și Guță Marcoci, doi consăteni atât de impresionanți prin simplitatea și pioșenia lor. Troița a fost sfințită de preotul paroh Andrei Fabian, al bisericii „Pogorârea Sfântului Duh” din satul Schit, comuna Ceahlău, care a oficiat și o slujbă de pomenire pentru cei care au căzut aici.

Gestul lui de o demnitate, de o moralitate și de o sensibilitate aparte a avut și opinii contra, întrucât cei cărora le închinase această cruce nu erau români. Nu i-a fost greu însă, fostului învățător să-și motiveze gestul pentru că ostașii respectivi au luptat și s-au jertfit pentru noi poporul român. Doar așa ne putem aminti, peste ani de cei care au căzut pentru integritatea noastră.

Colegul meu își amintește și de vizita unui soldat neamț care a supraviețuit masacrului, din vara anului 1944 de la Curmătura. După 40 de ani, în 1984, soldatul neamț, împreună cu alți tovarăși, au vrut să ajungă „La morminte”, ghidați de Ion Țăranu, pe atunci șeful stațiunii Durău, care a aflat de la translatorul care îi însoțea pe germani că atunci, rușii au trimis o patrulă de cercetare, pentru a-i descoperi pe nemții care le stânjeneau înaintarea. Și-au adus armament, furișându-se în comuna Ceahlău, și într-una dintre dimineți, știindu-le programul cu exactitate, rușii au deschis focul lovindu-i în plin pe nemți. Printre cei uciși era și fratele neamțului care relatează cele întâmplate. Au scăpat doar trei dintre soldații germani, care au stat ascunși până au plecat rușii, apoi s-au întors și și-au îngropat camarazii, după care s-au retras. Neamțul a afirmat că și-a dorit din tot sufletul să vină, înainte de a muri, să aprindă o lumânare la locul unde a căzut fratele său.

Fostul primar Dumitru Luca a trimis scrisori Ambasadelor Germaniei și Rusiei din România, dar și o epistolă Mitropoliei Moldovei, din care citez: „Pe placa comemorativă am scris câteva cuvinte dedicate celor decedați, așa încât cei care trec prin acest loc să afle ce a fost aici, să-i pomenească pe cei căzuți și măcar să spună o rugăciune – „Dumnezeu să-i ierte!” că s-au jertfit pentru noi, românii. Să ne închinăm cu pioșenie în fața acestei troițe, care să ne amintească de exemplul de dăruire și devotament al ostașilor nemți și ruși, pentru că s-au stins printre străini. Să ne rugăm cu lacrimi izvorâte din adâncul inimii, după străvechea datină creștin-românească pentru cei ce și-au jertfit viața pe acest vârf de munte, să le cinștim curat memoria. În vârf de munte/ Printre stânci și brazi/ Ei au murit – Luați aminte/ Când treceți pe aici / Pășiiți încet/ Să nu călcați pe oseminte./ Ei sunt jertfă lângă Dumnezeu/ De aici se-nalță flacăra lor vie/ Să ne amintim mereu/ Că este pe pământ o Românie!”.

Ambasada Germaniei a mulțumit pentru gestul făcut de fostul învățător, iar din răspunsul Mitropolitului Moldovei și Bucovinei citez: „Vă felicit pentru gândul bun, izvorât din dragostea pentru semeni – cu atât mai mult cu cât aceștia au fost din alt neam și niște necunoscuți. Într-adevăr, cel mai frumos monument care se putea înălța acolo este Crucea, semnul biruinței asupra morții, astfel ca oricine va trece pe la Curmătura, să înalțe o mică rugăciune către Dumnezeu, pentru a dăruia iertare sufletelor lor. Dumnezeu să vă răsplătească osteneala și să vă binecuvinteze cu sănătate, pace și bucurie.”

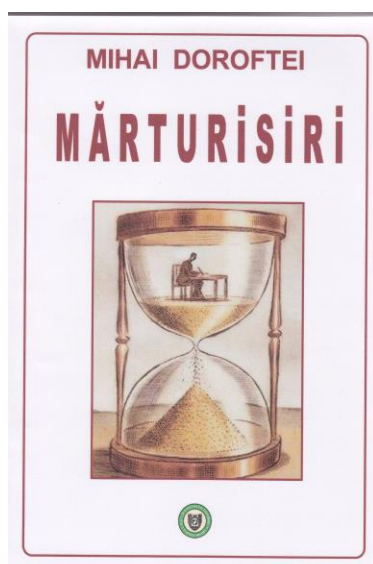
Ne bucurăm să avem încă, printre noi, oameni ca fostul învățător Luca Dumitru care a dovedit că știe să prețuiască jertfele celor care au căzut pe pământ străin, care a înțeles că marile războaie au ucis mii și mii de oameni nevinovați, că avem datorii morale față de cei care au luptat pentru țara noastră și mai presus de orice, că trebuie să ne păstrăm credința și iubirea față de toți semenii noștri. Mai cred că fostul meu coleg și-a regăsit liniștea sufletească și că s-a împăcat cu amintirea acelor vremuri triste și dramatice, prin această troiță înălțată „La morminte” – Crucea – ca simbol al iubirii lui Dumnezeu, pentru noi, muritorii.

Profesor, Mihai Doroftei

Prezentare de carte

Prezentare de carte

Prezentare de carte

“MĂRTURISIRI”

de Mihai Doroftei

Nici nu s-au stins bine ecourile lansării de carte a lui Mihai Niculiță, ca iată, Borca intră din nou în sfera literaturii. De data aceasta profesorul Mihai Doroftei ne-a bucurat cu apariția volumului său “Mărturisiri”. S-a născut la 17 iunie 1929 în satul Poiana Teiului, din comuna Călugăreni, județul Neamț. A fost un elev eminent, intrând cu media 10 la Seminarul Teologic Ortodox “Sfântul Gheorghe” din Roman (din 300 de candidați).

În anul școlar 1944-1945 a urmat clasa a III-a la Liceul Petru Rareș din Piatra Neamț. Între 1945-1948 a revenit la seminar. În 1948 s-au desființat seminariile, iar Mihai Doroftei, împreună cu alți colegi, a fost arestat. Motivul a fost că înscriindu-se pe o listă să fie călăuză americanilor pe care-i așteptam să-i înlăture pe rușii care ne acaparaseră, a “uneltit împotriva ordinii sociale”

Ce-o fi fost în sufletul unor adolescenți care s-au trezit încarcerați, doar că au vrut să apere demnitatea de a fi român? Emoționantă este povestea prieteniei cu Tincuța, o colegă de la liceul din Roman, care trecea în fiecare zi prin fața închisorii, privind spre geamul unde bănuia că este închis Mihai Doroftei. Gardianul o alunga de fiecare dată. După 60 de ani, cei doi prieteni s-au regăsit, cu emoție și au depănat amintiri. Este de remarcat gestul nobil al doamnei Doroftei care mereu și-a îndemnat soțul să o caute pe Tincuța. După anii 50 a fost profesor suplinitor și secretar la Școala Poiana Teiului. Între 1951-1954 a fost dus de către Comisariatul Raionului Ceahlău în detașamentul de muncă forțată, unde a activat sub pază militară până în anul 1954. Între 1954-1956 a lucrat la secția învățământ Ceahlău în calitate de contabil. A absolvit Liceul Petru Rareș din Piatra Neamț la cursurile fără frecvență. Între 1950-1956 a avut domiciliu obligatoriu în comuna Poiana Teiului. Orice plecare din localitate trebuia anunțată la miliție. Periodic, se prezenta la miliție pentru viza pe documentele eliberate de Penitenciarul Târgșor, Prahova. În 1956 a fost întreruptă restricția domiciliară, propunându-i-se să se stabilească în comuna Borca. Tot în acel an s-a înscris la Facultatea de matematică din Bacău, cursuri fără frecvență, suplinind matematica la Liceul Borca. După doi ani a fost exmatriculat din cauza dosarului politic, desfăcându-i-se și contractul de muncă.

Prezentare de carte

Prezentare de carte

Prezentare de carte

Nici o instituție nu voia să-l angajeze. A lucrat sezonier în pădurile sectorului Borca, în calitate de primitor-expeditor, de bușteni, iar la Ocolul Silvic în calitate de muncitor necalificat. A mai lucrat temporar la calcularea listelor de plată, funcționar la primărie, contabil la cooperatie. După repetate acțiuni de reabilitare deschise la Tribunalul din Piatra Neamț, la 13 ianuarie 1962, a fost absolvit de o vină minoră, dar care capătă proporții de fiecare dată cu această ocazie, Mihai Doroftei a putut să-și reia studiile. a reușit primul la Facultatea de Matematica din Bacău și a terminat ca șef de promoție. A ales la repartiție comuna Farcașa, dar, după două săptămâni a fost mutat la Borca, unde a predat matematica până în anul 1991, când a fost pensionat. Pentru că nu a fost membru P.C.R., nu a avut acces la gradul didactic¹, dar a obținut Titlul de Profesor Evidențiat. Începând cu anul 1965 a publicat în "Gazeta Matematică", seria B pentru elevi și profesori, probleme originale. A colaborat la "Caiete matematice" din Craiova și la "Gazeta micilor matematicieni" din Piatra Neamț.

Mihai Doroftei publică permanent în revista "Țara Hangului". Poeziile în limba germană le publică în revista "Die Stafette" din Timișoara. A îndrăgit limba germană din copilărie, când făcea conversație cu un subofițer neamț, cantonat în casa sa, în timpul celui de-al 2-lea Război Mondial. Profesorul Mihai Doroftei este singurul cunoscător de limbă germană din comuna Borca, fiind și traducătorul celor care vor să se descurce în această limbă.

Am insistat asupra biografiei, pentru că, separat, poate constitui subiectul unei cărți.

Se poate spune ca domnul Doroftei a trăit într-o zi, cât alții într-un an"

Cartea cuprinde doua părți: una de proza și alta de versuri.

Mihai Doroftei este un foarte talentat povestitor. Primele povestiri sunt amintiri dintr-o copilărie foarte liberă, aș spune și inocentă, dacă nu ar apărea relatări despre spaimile și neliniștile prin care a trecut. Cititorul simte emoțiile și trăirile copilului. Cred că locul nașterii a fost decisiv în formarea sa ca om și cu siguranță acolo s-a întors instinctiv, de câte ori i-a fost greu. A fost o copilărie prea plină de evenimente, ca să poată fi uitată. Povestirile "Cumpăna", "Steluța", "Năluca", "Grobeleanu", "Pictorul și satana", "Cu pluta spre seminarul din Roman", "Explozia", au fiecare dintre ele un farmec de neegalat. A doua parte a capitolului de povestiri, intitulată "Suferințe" prezintă aspecte din închisorile comuniste, așa cum ni se sugerează din subtitlu. Este povestea unei supraviețuiri scrisă cu un firesc care ne uimește. Mihai Doroftei a suportat umilințe și suferințe fizice pe care le descrie uneori cu umor ca în povestirea "Slipul socialist".

Alte povestiri, impresionante pentru dramatismul lor sunt: "Ion Crăciun", "Suferințe", "La muncă forțată", "Ochii tăi". Unele povestiri sunt traduse în limba germană. Emoționant este cântecul "Ochii tăi", pe care-l cânta în închisoarea din Suceava Ion Podoleanu: "

'Intr-o toamnă târziu, / Rătăcind pe alei / Am zărit printre ramuri de tei / Lucitori ca de zmei / Zâmbitori ca de zei / Ochii tăi, ochii tăi, ochii tăi"

Capitolul de poezie este alcătuit mai mult din dedicații scrise cu anumite ocazii. Nu este o poezie de cenaclu, dar trebuie remarcat cavalerismul cu care domnul Doroftei dăruiește poezii persoanelor pe care le cunoaște, cu ocazia evenimentelor importante din viața lor.

Personal, apreciez proza pe care a scris-o Mihai Doroftei. Experiența sa traumatică l-a făcut să se întoarcă reflexiv asupra trecutului și a destinului nostru ca neam.

Sunt adevăruri crude, pe care trebuie să le știm. Vinovații trebuie identificați, mecanismele terorii trebuie analizate, pentru ca reproducerea lor să nu mai poată fi cu putință.

Mihai Doroftei a înțeles că are datoria de a nu uita, pentru ca noi să știm cum arată adevărata istorie.

Experiența închisorilor l-a îndepărtat de viața lui, a făcut ochiuri uriașe ca să devină intelectualul de astăzi, dar la capătul durerii a fost Dumnezeu.

Mihai Doroftei a avut o misiune duhovnicească, pe care a îndeplinit-o. Ofensei din anii 50 l s-a opus scrisul, iubirea familiei sale, satisfacțiile profesionale. Și, sigur, admirația noastră, a celor care îl cunoaștem și i-am citit cartea.

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

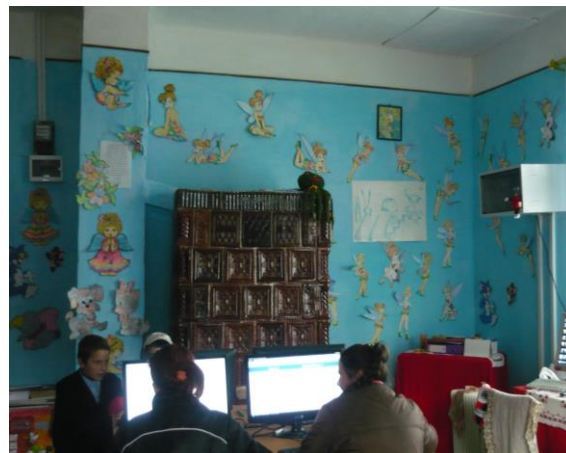
Un an plin de realizări

În luna noiembrie 2010, domnul Lupu Gavril, Primarul Comunei Hangu a decis mutarea bibliotecii comunale. Biblioteca comunală Hangu a funcționat până în anul 1992, în incinta Căminului Cultural Hangu, unde condițiile erau decente, iar biblioteca, așa cum era și firesc, era mai aproape de centrul comunei. În vara anului 1992 (printr-o Hotărâre a Consiliului Local de atunci, la propunerea

absurdă a unui consilier, care și-a urmărit interesul și pentru care, deși era cadru didactic, biblioteca nu însemna nimic), biblioteca a fost mutată în apropierea bisercii, într-o clădire care arăta jalnic, veche de peste 70 de ani, cu acoperișul stricat, cu tavanul gata să cadă, cu pereții exteriori degradați, dar se pare că aceste amănunte nu o interesau pe doamna consilier, care voia să mutăm biblioteca peste noapte. Sunt greu de descris momentele în care am văzut toate cărțile aruncate grămadă într-o basculantă și de acolo puse în dezordine în mijlocul bibliotecii, care era doar o simplă încăpere de 80 m.p., cu pereții foarte înalți. Au urmat apoi rafturile, pe care, deși le așezasem lângă pereți nu aveau stabilitate pentru că dușumeaua era strâmbă, uzată și deteriorată. Zadarnic am tot încercat să fac

cât mai special acel spațiu, întunecos și friguros. Umezeala și-a făcut loc repede între cărți, iar iarna, era la fel de frig ca afară, doar lângă sobă era un pic mai cald. Ori de câte ori ploua, urcam în pod, așezam țiglele, unde reușeam, iar unde nu aveam cum să intervin am așezat niște vase pe care le goleam, ca să nu se prelingă apa pe tavan și să cadă, așa cum s-a întâmplat în prima săptămână după ce m-am mutat când a căzut o bucată din tavan. În acea clădire veche, în care învățaseră și părinții mei, clasele primare, și-a desfășurat activitatea, timp de 18 ani Biblioteca comunală Hangu. Poate că aceste neajunsuri și condițiile precare din acel imobil, ar fi dezarmat pe oricine s-ar fi aflat în locul meu. Eu am încercat să înveslesc interiorul zugrăvind pereții într-un albastru senin, vopsind rafturile în roșu și făcând concursuri pentru decorarea pereților cu desene, și, chiar dacă în exterior biblioteca arăta jalnic, interiorul era impresionant, cu atât mai mult cu cât în bibliotecă aveau loc o sumedenie de activități interesante și captivante, expoziții de carte pentru copii și pentru adulți, expoziții de desene, « Ora poveștilor », « Personajul preferat », « Învățăm să scriem corect », « Vreau să fiu politician ! » activități care să pună la lucru imaginația și creativitatea copiilor. « Balonul meu e cel mai frumos », « Jucăria mea preferată », concursuri de compuneri, regizarea și punerea în scenă a unor povești și fragmente de comedie, pentru serbările de final de an școlar, activități de voluntariat, etc.

Toate activitățile și proiectele desfășurate în cadrul acestei instituții, au confirmat, locul și rolul bibliotecii, în cadrul comunității locale, acesta fiind, de fapt, motivul principal pentru care Primarul Comunei Hangu a decis să mute biblioteca, din acel loc impropriu, în clădirea unde funcționează Grădinița Hangu și clasele I și a II-a. Vineri a luat decizia, iar eu, de teamă să nu se răzgândească, luni am și cărat primii saci cu cărți. Au urmat cutiile cu celelate 11.812 cărți, apoi rafturile și la final mobilierul și calculatoarele. A fost greu, dar ar fi fost și mai greu dacă voluntarii bibliotecii nu m-ar fi ajutat, ori de câte ori am avut nevoie. Noul spațiu se află la mansarda acestui imobil, unde e cald, e multă lumină, iar biblioteca are acum o sală inventată anume pentru lectură și o încăpere specială pentru calculatoare și Internet. Am conceput intrarea, unde era doar un loc liber, iar gestiunea (ca și

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

curățenia) este o altă obligație a bibliotecarului comunal, am revopsit rafturile, am colorat și decorat pereții (fără nici un sprijin și după propria mea imaginație) în așa fel încât, biblioteca să devină un mic **Paradis, în care toate dorințele, indiferent de vârstă, pot fi îndeplinite.** Nu am muncit zadarnic, pentru că încep să adun roadele investiției mele și satisfacția e uluitoare: toți cei care trec

pragul acestui univers miraculos, revin iar și iar, vrăjiți parcă de ceea ce reprezintă Biblioteca Comunală Hangu și unde *aștept, cu brațele deschise, pe oricine vrea să se convinga de noua dimensiune a acestui univers atât de fascinant și totodată, atât de necesar.*

Pentru că tot vorbeam de realizările anului trecut, aș vrea să amintesc faptul că prin Programul Biblionet – o parte dintre bibliotecile publice au fost dotate cu câte patru calculatoare conectate la Internet, la care accesul este gratuit, iar biblioteca Hangu a fost printre primele zece biblioteci din județ care au primit aceste echipamente IT, atât de necesare într-o lume în care trăim o explozie informațională și în care

această instituție trebuie să se plieze continuu nevoilor comunității.

În acest context, în cadrul bibliotecii Hangu s-a desfășurat în toamna anului trecut o activitate de voluntariat care a purtat numele "MESAGERII BIBLIONET" - activitate care a avut ca scop mediatizarea, la nivelul comunității locale, a noilor servicii pe care biblioteca - în urma implementării *Programului Biblionet* – lumea în biblioteca mea, le pune, necondiționat, la dispoziția solicitanților. Prin

materializarea acestui proiect, inițiat de Fundația IREX, care pune la dispoziția oricui, gratis patru calculatoare conectate la Internet, Biblioteca Comunală Hangu și-a schimbat definiția clasică de "Univers al cărții" de spațiu destinat "Cuvintelor scrise pe hârtie", într-un "Univers al informației", un spațiu al comunicării și informării reale și virtuale, dar și un univers special, unde utilizatorii pot socializa, se pot informa ușor, își pot rezolva anumite probleme, învață să lucreze în echipă, se pot angrena în alte activități decât cele cotidiene, pot relaționa, pot asculta muzică, pot viziona filme, pot călători virtual și își pot petrece altfel, timpul liber. Ideea acestui proiect a pornit de la gândul că era necesară mediatizarea oficială, a serviciului de acces public gratuit la

echipamentul IT conectat la Internet, (întrucât, din cauza condițiilor improprie în care funcționa biblioteca, nu exista posibilitatea de a realiza o *Lansare Biblionet*, așa cum mi-aș fi dorit.) astfel încât *toți membrii comunității să afle mai multe despre aceste servicii, precum și de la faptul că o parte dintre utilizatori, printre care se numără și piticii voluntari ai Bibliotecii Hangu, ca să economisească timp și să stea mai mult la bibliotecă, vin cu bicicletele.* Printre ei se numără și voluntarii Bibliotecii Comonale Hangu, care mă ajută necondiționat, ori de câte ori îi solicit. Cei mai mulți dintre voluntari, și-au făcut din bibliotecă un prieten, iar calculatoarele și Internetul îi motivează și mai mult să-l viziteze zilnic și să-l sprijine. Proiectul "Mesagerii Biblionet", i-a entuziasmat. Faptul că puteau să plece de acasă, cu bicicletele, într-o misiune specială, li s-a părut o idee genială, iar cei care nu au avut biciclete au împrumutat. Am discutat cu ei despre elementele de logistică (hârtie albă, hârtie colorată, pentru fluturași și carton pentru ecusoane (fără a pomeni nimic de buburuze și de dulciurile care trebuiau să îi motiveze și să-i energizeze). Am stabilit forma și textul ecusoanelor și fluturașilor, care urmau să fie împărțiți, am imprimat foile și cartonul, iar ei au decupat și au prins aripile fluturașilor cu

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

bolduri. Prima pereche de aripi, de culoare albă, face referire la spațiul unde solicitantii pot beneficia de accesul la calculatoarele conectate la Internet și, desigur, la Programul Biblionet, prin care acest echipament IT a fost pus la dispoziția tuturor, gratuit. A doua pereche de aripi, de culoare roz, așează biblioteca într-o altă sferă mult mai complexă și mai completă, trecând de la Biblioteca văzută ca "Univers al cărții", la Biblioteca văzută ca "Univers al cunoașterii", "Univers al culturii" și, în extremis, ca "Univers al Informației" și evidențiază echipamentele IT puse gratuit, la dispoziția solicitanților. Fluturașul conceput, seamăna, de fapt, cu o carte, pe coperta căreia este desenată o monogramă, formată din inițialele "B" și "I", care reprezintă, de fapt, prescurtarea expresiei

"*Biblioteca Informațională*". Pentru a-i distinge pe "Mesagerii Biblionet", aveam nevoie de ecusoane care trebuiau să atragă atenția, așa că, le-am realizat din carton albastru și cu o amprentă a copilăriei - "buburuza". În data de 8 septembrie 2010, la ora 9.30 voluntarii (Amariei Alexandru, Babăta Bianca, Babăta Gabriel, Bîrdîzău Adela, Cădere Mihaela, Dominte Costinel, Munteanu Bogdan, Pancu Andrei, Pancu Cristian, Pancu Tiberiu, Popa Tudor, Prună Cristiana și Prună Mihai) erau deja la bibliotecă, împreună cu doamna învățătoare *NACU ELENA* – un cadru didactic de înaltă

clasă, cu care Biblioteca comunală a avut, de-a lungul timpului și are o colaborare armonioasă și fructuoasă, așteptând cu nerăbdare să plece în misiune. Fetele au decupat, au lipit buburuzele și au prins ecusoanele mesagerilor, apoi au împărțit fluturașii, după care toți membrii echipei - serioși și responsabili - au plecat, pe biciclete, în cele cinci sate ale comunei, să împartă fluturașii. Mesagerii au fost atât de încântați, că li s-a încredințat o misiune atât de specială, încât, s-au întors la bibliotecă, au povestit cum au împărțit fluturașii pe ulițele satelor și localnicilor întâlniți în drum, iar Tudor Popa a decis că: "Ar fi ideal să realizăm o "Campanie Biblionet pe bicicletă".

Titlul inspirat probabil de atâtea campanii electorale a pornit, desigur, de la gândul că se pot folosi din nou de biciclete și de la faptul că le-a plăcut enorm această activitate.

Am scris detaliat despre « Mesagerii Biblionet », întrucât, în aceeași lună, m-am înscris, cu câteva secvențe din această activitate, la concursul național « Și eu sunt bibliotecar ! », la secțiunea fotoreportaj: « O fotografie face mai mult decât o mie de cuvinte ! ». Nu credeam că avem prea multe șanse, întrucât se înscriseră în concurs 18 biblioteci, iar în finală ajungeai dacă obțineai un număr foarte mare de voturi, ori o bibliotecă comunală, nu se putea compara cu o bibliotecă municipală. Am ajuns în finală pe locul patru, fapt care m-a bucurat enorm. Era și aceasta o realizare.

În ziua în care am văzut rezultatele finale însă, nu-mi venea să cred că biblioteca Hangu chiar câștigase, cu atât mai mult cu cât știam că selecția era făcută de un juriu profesionist. M-am bucurat enorm pentru că nu am promovat doar imaginea Bibliotecii Hangu, ci a întregii comunități. E drept că acest concurs câștigat mă onorează, mă motivează, dar mă și obligă să păstrez ștacheta la fel de sus și nu e foarte ușor.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Un vis de copil, împlinit de... *Biblionet*

Primii mei pași într-o lume fascinantă, au fost un pic timizi, un pic șovăielnici, oarecum neliniștiți și, desigur, foarte emoționați. Ascundeau în ei teama de acest necunoscut – Biblioteca – pe care eu mi-am imaginat-o în zeci de feluri, dar niciodată așa cum era biblioteca Hangu. Era frig, deși era vară, dar cărțile cu desene și povești pentru noi, păzite de un motan leneș, rafturile roșii, pline cu cărți așezate în ordine, ascunzând fiecare câte o poveste sau câte un amănunt interesant, pereții colorați într-un albastru senin, plini cu zânuțe, cu îngerași și cu alte desene viu colorate și desigur, zâmbetul copilăros și prietenesc al bibliotecarei, au alungat imediat acea senzație de răcoare,

asa că am pășit cu încredere, prima oară, la începutul vacanței de vară și, de atunci, am trecut pragul acestui tărâm plin de surprize, aproape în fiecare zi.

Anul trecut, însă (deși văzusem cutiile și știam că vom avea acces gratuit la calculatoare și la Internet) tot am rămas surprins când am găsit, într-o zi, în tărâmul meu plin de miracole, patru calculatoare în fața cărora se îngrămădeau mulți copii. A venit și rândul meu, eu care abia văzusem cum arată un calculator. Habar nu aveam că un calculator e atât de fascinant, că e gata oricând să-ți îndeplinească visele.

Nu de mult, însă, mai exact de când biblioteca a îmbrăcat o haină nouă, adică s-a mutat în altă clădire, îmi e greu, tare greu să mai plec acasă. Biblioteca pare acum desprinsă din povești, e multă lumină, e cald, e mult spațiu, pereții au culori vii, iar zânuțele, îngerașii și celelalte desene, ne zâmbesc prietenos de peste tot, invitându-ne să poposim în această lume minunată. Am uitat de fluturașii de la intrare, inventați anume pentru noi. Totul e super, dar cel mai magnific, mai teribil și mai uluitor lucru pentru mine sunt calculatoarele, cu atât mai mult cu cât două dintre ele (Cât de trist că sunt doar două!) au și ele haine noi, adică o sumedenie de jocuri captivante, pe cât de tentante, pe atât de interesante, pentru că te determină să înveți geometrie, matematică, geografie, chimie, biologie, fizică, aproape fără să-ți dai seama. Dacă nu știi geometrie (linii frânte închise, linii curbe deschise și forme geometrice) nu poți să ajuți broscuța țestoasă să-și construiască o căsuță și nici pe iepuraș să vadă curcubeul, dacă nu știi toate operațiile matematice, nu poți să ajuți extraterestrul să-și ia cu el sute de obiecte amintire de pe pământ, dacă nu ești atent nu poți să dai mâncare în mod egal celor doi elefanți, sau să consolidezi galeria furnicilor care a fost stricată de cutremur, nu poți să pavezi drumul împăratului cu dale și nici nu poți să ajuți girafa să slăbească, dacă nu știi valoarea banilor nu poți ajuta maimuțica la cumpărături, dacă nu știi geografie, abia dacă reușești să completezi un puzzle cu județele României, iar dacă nu știi cât e ceasul clasic nu poți să eliberezi elefantul captiv. Toate jocurile sunt atât de captivante, fiecare cu povestea lui, încât nici nu știu cum trece timpul și trebuie să plec acasă. Învăț mereu jucându-mă și chiar am note mai mari la școală. E foarte trist că mereu sunt mulți copii și adulți, la calculatoare și, spre marea mea dezamăgire, vin și copiii care au calculatoare

acasă. Vă mărturisesc că am visat în nenumărate nopți că aveam calculatorul meu, că nu trebuia să mă uit mereu la ceas ca să cedez locul altcuiva, dar că nu eram atent la operațiile matematice și obțineam cel mai mic punctaj.

Oare ce ne-am fi făcut, eu și toți copiii, fără bibliotecă, dar mă mai întreb și ce s-ar fi făcut Biblioteca Hangu fără BIBLIONET? Mulțumesc BIBLIONET că v-ați gândit și la mine, la noi cei care nu avem calculator !!!

BOTĂ DUMITRU MIHAI, clasa a VI-a B, Școala Hangu

Din experiențe pedagogice

Găsesc foarte oportun să încep acest mic tratat de pedagogie, cu următorul îndemn : »Folosiți din plin setea de învățatură a copiilor de vârstă școlară mică, pentru ca anii de început să fie cât mai rodnici. »

Preocuparea pentru introducerea cât mai timpurie a copiilor într/un sistem de educație instituționalizat este justificată de faptul că vârsta preșcolară și școlară mică reprezintă o perioadă fundamentală pentru dezvoltarea ulterioară a copilului. Cercetările psihologice arată că, până la vârsta de 4-5 ani, copilul își dezvoltă 40% din capacitatea intelectuală pe care urmează să o atingă la maturitate. Nevalorificate la timp, sau slab valorificate, potențele și disponibilitățile acestor perioade de vârstă nu se pot recupera în anii următori, decât în mică măsură și cu eforturi mari.

Educația preșcolară fiind prima treaptă a învățământului nostru, firesc este ca pregătirea preșcolarului pentru școală să se înscrie ca unul din obiectivele majore ale taxonomiei educaționale preșcolare. După cum se știe, indicele acestei pregătiri îl constituie criteriul școlarizării, respectiv, disponibilitatea copilului de a se integra, fără dificultăți deosebite, în mediul școlar instituționalizat. De fapt, acesta este criteriul asimilării rolului de elev, rol în care învățarea sistematică devine activitatea predominantă, conducătoare și definitorie, a vârstei.

Potrivit concepției tradiționale, susținută de numeroase autorități în materie (psihologi, pedagogi, medici igienisti și pediatri, sociologi, etc.) grădinița ar fi o anticameră a clasei I.

Aceasta, în sensul că, prin obiective, conținut și metode, grădinița anticipează perspectiva școlară. Nu este greu de văzut că această optică reeditează vechea formulă - @Copilul eete un adult în miniatură”, dar într-o înfățișare numai în aparență diferită. Preșcolarul nu este altceva decât o copie micșorată a școlarului. Altfel spus: Ca să devină școlar, preșcolarul trebuie să învețe încă de

pe acum, cel puțin în parte, ceea ce va avea de făcut atunci când va fi în clasa I”.

Pregătirea pentru școală este, mai curând, un proces soldat cu un produs, decât un scop în sine. Pregătirea este un efect al dezvoltării de îndată ce copilului îi sunt asigurate condiții optime de satisfacere a nevoilor, dorințelor, înclinațiilor și intereselor sale vitale. Pregătit este preșcolarul cu spiritul de observare și descoperire dezvoltat, cu o curiozitate nepotolită de a căuta și de a afla răspunsuri la toate problemele mărunte ale vieții cotidiene.

Sucesiunea pedagogică de la grădiniță la școală presupune unitate și continuitate, în sensul că grădinița să nu preia din sarcinile școlii și nici să nu transfere sarcini școlii. Aceasta înseamnă, în primul rând, a pregăti psihologic pe viitorul preșcolar, adică a/i trezi și cultiva dorința de a deveni elev, de a înțelege statutul de elev și rolul de școlar în perspectivă.

*Confluente didactice**Confluente didactice**Confluente didactice*

În același timp, trebuie precizat că anumite activități din grădiniță vor fi continuate la alt nivel în clasa I, încât învățătorul trebuie să cunoască capacitățile mintale, deprinderile și schemele operaționale formate, pe care să se bazeze în activitatea instructiv/educativă cu elevii clasei I.

Trebuie să se mai țină seama și de capacitatea preșcolarului de a se adapta, acomoda și integra în colectiv, deoarece intrarea în grădiniță este prima experiență a vieții în comun, deci de școlarizare a copilului.

De aceea, în vederea asigurării continuității între învățământul preșcolar și școala primară, este necesar ca grădinița să/și aducă aportul la realizarea premiselor psihopedagogice ale intrării copilului în clasa I.

Din experiența de la clasă am constatat că în activitatea de învățare a matematicii, copiii, în nenumărate rânduri, întâmpină greutăți în ceea ce

privește însușirea calculului matematic. Pentru acest lucru, mi/am propus o muncă mai intensă și căutarea unei probleme pedagogice pentru a cunoaște cu precizie care sunt datele esențiale ale întrebării căreia trebuie să i se răspundă.

Copilul care descoperă lumea și se dătează grație unui dublu proces de asimilare și de acomodare, ajunge în situația de a compara lucrurile între ele, de a stabili relații, la început intuitive, apoi cantitative. Cu timpul, am constatat că este vorba de noțiuni care trebuie să se desprindă din experiența copilului, să se închege și să se perfecționeze, în funcție de integrarea lui în mediul înconjurător. De altfel, toate cunoștințele pe care copilul le poate câștiga din acel moment, sunt legate direct de viața lui.

Fără îndoială, noțiunile de calcul pe care și le însușește în primii ani de școală îi folosesc și îi vor folosi pentru o întreagă serie de activități din viața curentă, ca și în procesul învățării unei meserii.

Învățarea calculului matematic este o adevărată gimnastică intelectuală, creează o nouă atitudine logică față de diversele fenomene ale vieții obișnuite, îl inițiază într-o formă de raționament care constituie un important proces psihic. Operația aritmetică cea mai simplă, construcția geometrică cea mai elementară, problema cea mai obișnuită, pot constitui excelente ocazii de a gândi, de a raționa.

A pregăti copilul preșcolar pentru școală înseamnă a/l înarma cu acele achiziții, capacități, aptitudini și abilități care să/l ajute la parcurgerea în continuare și la o altă treaptă a drumului atât de complicat în cunoașterea lumii înconjurătoare. Așadar, fiecare etapă de învățare este o etapă pregătitoare pentru etapa imediat următoare (fără să se piardă din vedere faptul că toate etapele formează un tot unitar) și pregătirea copilului în grădiniță este menită să asigure dezvoltarea lui în cursul primar.

Educatore, LUPU MARIA, Grădinița Hangu

